

Δευκαλίων και Πύρρα

Στην Θεσσαλία βασίλευε ο Δευκαλίων, γιος του Προμηθέα και είχε ως γυναίκα του την Πύρρα. Ο Δίας αποφάσισε να καταστρέψει την διεφθαρμένη "γενιά του χαλκού". Για να αποφύγει την καταστροφή ο Δευκαλίων, άκουσε την συμβουλή του πατέρα του και κατασκεύασε ένα πλοίο όπου έβαλε μέσα τα αναγκαία και εις το οποίον αποβιβάσθηκε αυτός με την Πύρρα. Τότε ο Δίας άνοιξε τους κρουνοί του Ουρανού και για εννέα μέρες και νύχτες έβρεχε συνεχώς. Την δέκατη μέρα το πλοίο προσάραξε στον Παρνασσό. (Κατ' άλλους στην Όθρη ή επί του Άθως). Αφού απομακρύνθηκαν τα νερά της βροχής Κατέβηκε ο Δευκαλίων και θυσίασε προς τον Δία. Ο Δίας έστειλε τον Ερμή για να υποσχεθεί ότι θα πραγματοποιήσει την πρώτη του επιθυμία. Ο Δευκαλίων παρακάλεσε να ξαναζήσει το ανθρώπινο γένος.

Στην Φωκίδα έλεγαν ότι ο Δευκαλίων και η Πύρρα κατέβηκαν εις τους Δελφούς εις το ιερό της Θέμιδος και παρακάλεσαν αυτή για την επαναδημιουργία του ανθρώπινου γένους. Η θεά απάντησε ότι για να γινόταν αυτό έπρεπε να καλύψουν τα πρόσωπα τους και να πετάνε πίσω τους τα οστά της μητέρας τους. Όταν κατάλαβαν τον χρησμό κάλυψαν τα πρόσωπα τους και έριχναν πίσω τους πέτρες (από την μητέρα Γη). Κάθε πέτρα που έριχνε ο Δευκαλίων γινόταν άνδρας και κάθε πέτρα της Πύρρας γινόταν γυναίκα. Οι λαοί ονομάστηκαν έτσι μεταφορικά από το "λάας" που θα πει πέτρα.

Άλλη παράδοση αναφέρει ότι εις τους Δελφούς σώθηκαν μερικοί κάτοικοι ακολουθώντας τις φωνές λύκων που ανέβαιναν ψηλό στο βουνό. Αργότερα έκτισαν εκεί μια πόλη την Λυκώρειαν. Καθώς κυλούσε η ζωή και περάσανε πάρα πολλά χρόνια και ο Κρόνος ξεγελασμένος από τις συμβουλές της Γης και πίνοντας ένα βότανο ξέρασε από την κοιλιά του τα παιδιά που είχε καταπιεί. Και πρώτα ξέρασε την πέτρα που είχε καταπιεί και τελευταία αντί του Δία. Ο Δίας πήρε την πέτρα και την στήριξε "επάνω στην επίπεδη την γη, μέσα στην αγία Πύθωνα" μνημείο να απομείνει αιώνιο και να το θαυμάζουν οι θνητοί. Η πέτρα αυτή η οποία λεγόταν "ομφαλός της γης" εξ' ου και το μαντείο των Δελφών (έτσι ονομάστηκε αργότερα) διότι κατά την παράδοση ο Δίας άφησε από τα δύο αντίθετα άκρα του κόσμου δύο περιστέρια τα οποία καλύπτοντας ίσο δρόμο συναντήθηκαν στο μέρος αυτό. Έτσι λέγεται ευρέθη το μέσον της τότε επιπέδου γης.

Στη Λυκώρεια πάνω στάθηκε ή κιβωτός κατά τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα. Ήταν το Αραράτ της αρχαιότητας.

Εννιά μερόνυχτα ο Υέτιος Δίας ξέσπασε το κακό του πάνω στη γη, για να ξεκάνει τη διεφθαρμένη γενιά του χαλκού αιώνα. Ο κόσμος τρομαγμένος έτρεχε να σωθεί στα ψηλώματα των βουνών από το ξαφνικό κακό. Μερικοί κάτοικοι από την πόλη που είχε χτίσει ο Παρνασσός, για να γλιτώσουν, πιάσανε τις κορυφές του Παρνασσού. Τα νερά όμως όλο και ανέβαιναν. Αναγκάστηκαν τότε ακούγοντας [τα ουρλιάσματα των λύκων](#) κοντά στη Λιάκουρα να φτάσουν ως εκεί. Από τότε κράτησε το όνομα Λυκώρεια από το λύκος και όρος. Ούτε και εκεί κατάφεραν να σωθούν. Τα νερά σκέπασαν και αυτή ακόμα τη Λιάκουρα .

Σταμάτησε η καταστροφή και τα νερά αποτραβήχτηκαν. Τότε ο Δευκαλίωνας βγήκε από την κιβωτό του μαζί με τη γυναίκα του Πύρρα και έκαναν θυσία στο Φύξιο Δία. Αυτός τόσο ευχαριστήθηκε που τους έστειλε το φτεροπόδαρο Ερμή να τους τάξει πως θα τους έκανε ότι καλό του ζητούσαν. Αξίωσε λοιπόν ο Δευκαλίωνας να αναστήσει το ανθρώπινο γένος. Φαίνεται όμως πως δεν εισακούστηκε.

Κατηφόρισε στους Δελφούς ο Δευκαλίωνας με την Πύρρα και από τα ιερά της θέμιδος πήρε τούτη τη συμβουλή : Με σκεπασμένο πρόσωπο να πετάξουν αυτός και η γυναίκα του τα κόκαλα της μητέρας τους για να αποκτήσουν καινούργιους συντρόφους. Ανέβηκαν ξανά στη Λιάκουρα. Άρχισαν τότε να ρίχνουν πίσω τους τα κόκαλα, πέτρες από τη γη, τη μητέρα όπως τους είχαν συμβουλευθεί. Κάθε πέτρα που πετούσε ο Δευκαλίωνας γινόταν ένας άντρας και από την Πύρρα μια γυναίκα. Οι λαοί ονομάστηκαν έτσι μεταφορικά από το "λάας" που θα πεί πέτρα. Από τον Παρνασσό λοιπόν ξεκίνησε κατά τη μυθολογία η καινούργια ανθρωπότητα... ..